

# РЕШЕНИЕ

№ 19166

гр. София, 18.05.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в**  
публично заседание на 21.04.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Анета Юргакиева**

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1833** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.  
Образувано е по жалба на П. А. П., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед № ГРАМ 2374902/01.02.2026г., издадена от инспектор в СДВР – 09 РУ, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП.  
В жалбата се твърди, че на 01.02.2026 г. около 20:00 часа жалбоподателят управлявал лек автомобил с регистрационен номер С. марка В. 520, който е собственост на Д. Р. Т., както и че превозното средство е от 1989 г. и не притежава системи за сигурност. В колата бил и Д. Ю. В.. Движейки се по бул. С., спрял на кръстовището с [улица], регулирано от светофар, като автомобилът бил „първа кола“. Жалбоподателят твърди, че при потегляне на зелен сигнал автомобилът е угаснал и колите зад него започнали да свирят, в резултат на което се паникьосал и при втори опит за потегляне подал повече газ, за да освободи кръстовището, но поради зимните условия колата поднесла, натиснал рязко спирачка, тъй като се е уплашил, в резултат на което колата обърнала посоката си на движение. После спрял на същия светофар в обратна посока и след като бил спрял от полицейски автомобил, бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4801855 и впоследствие издадена оспорената заповед. В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. П., като поддържа жалбата и моли тя да бъде уважена. В писмени бележки излага доводи за съществени процесуални нарушения и противоречие с целта на закона и материалноправните разпоредби. Ответникът А. К. – полицейски инспектор в сектор „Охранителна полиция“ при 09 РУ – СДВР, издал процесната заповед, не участва в съдебното заседание и не изразява становище по жалбата.

Депозирани са писмени бележки от пълномощника гл. юрк. А., но същите са постъпили по делото след съдебното заседание.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Със Заповед № ГРАМ 2374902/01.02.2026г., издадена от А. М. К. – полицейски инспектор в СДВР – 09 РУ, е наложена на П. А. П. принудителна административна мярка по чл.171, т.1,б. „з“, „дд“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, за това, че на 01.02.2026г. в [населено място] по бул. С. с посока на движение от ул. Обелско шосе към ул. А. Н. П. П. управлява лек автомобил „БМВ“ 520 И с [рег.номер на МПС] , собственост на Д. Р. Т., като непосредствено след кръстовището с [улица]използва пътищата отворени за обществено ползване не по предназначение - преднамерено чрез презавиване води до загуба на сцепление на гумите и извежда МПС извън контрол, като поднася задната част на автомобила вляво и вдясно, при което превозното средство се движи и в двете ленти на платното за движение, след което чрез поднасяне на задната част на автомобила и нарушаване на пътна маркировка М2 изменя посоката си на движение с посока от [улица]към [улица], продължавайки да изнася задната част на автомобила вляво и вдясно в лентата за движение. На П. П. бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 4801855 от 01.02.2026г. за извършено на нарушение на чл.104б, т.2 и чл.6,т.1 от ЗДвП.

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, също приложена с административната преписка, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката. Неоснователни са твърденията за нарушаване правото на защита на жалбоподателя поради съществено разминаване между АУАН и ЗППАМ и неяснота какво точно нарушение му се вменява. В АУАН е посочена разпоредбата, чието правило за поведение водачът не е изпълнил, а именно чл.104б ,т.2 от ЗДвП, забраняващ използването на пътищата, отворени за обществено ползване, за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. В ЗППАМ е посочена административнонаказателната разпоредба, с която законът свързва налагането на мярката, и чийто състав на административно нарушение се осъществява при нарушаване на забраната по чл.104б,т.2 от ЗДвП. В този смисъл няма никакво несъответствие между ЗППАМ и АУАН или неяснота какво точно нарушение се вменява на жалбоподателя. Достатъчно ясно са описани и фактическите основания за налагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП, принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 12 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 4, чл. 175а, ал. 1 и чл. 176, ал.2 от ЗДвП. С процесната ЗППАМ мярката е наложена за нарушение по чл.175а, ал.1 от ЗДвП. Съставът на административнонаказателната разпоредба на чл.175а, ал.1 ЗДвП включва организиране или участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени

за обществено ползване, или ползване на такива пътища за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари. Според описанието на нарушението в заповедта и АУАН в случая е налице третата хипотеза - ползване на пътищата за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение.

Наличието на посоченото основание за налагане на мярката се установява от съставения АУАН. Съгласно чл.189, ал.2 от ЗДВП, редовно съставените актове по този закон имат доказателствена сила до доказване на противното, т.е. посочените в АУАН факти и обстоятелствата се считат за осъществени, докато не бъдат оборени по съответния процесуален ред. В случая жалбоподателят практически не оспорва фактическите констатации в АУАН и в ЗППАМ, а именно, че при управлението на автомобила е осъществено презавиване, довело до загуба на сцепление на гумите и извеждане на МПС извън контрол, като задната част на автомобила е поднесла, при което е изменена посоката на движение. Оспорва обаче, че това е преднамерено, т.е. че е ползвал пътя не по предназначение, като е извършвал т.нар. дрифт. Ангажираните от жалбоподателя доказателства потвърждават твърдението му за съществуването на неблагоприятни атмосферни и пътни условия - към жалбата е приложен снимков материал, показващ заснежена и непочистена пътна настилка. От извършена справка в общодостъпен източник /Интернет/ също се установява, че на посочената дата в [населено място] е имало обилен снеговалеж, а от снимките е видно, че пътното платно е било непочистено. Това обстоятелство, наред с факта, че управляваният от жалбоподателя автомобил е бил действително стар /първа регистрация от 1989г./ само по себе си би могло да бъде предпоставка за случайно „поднасяне“ на автомобила и би могло да доведе до движение на превозното средство по описания начин. В случая обаче не се потвърждава тезата на жалбоподателя, че това е станало неволно, при рязко подаване на газ след неуспешен опит за потегляне от кръстовище, тъй като, ако това беше така, описаното поднасяне, завъртане и обръщане на посоката на движение на МПС на кръстовище почти неминуемо би довело до ПТП с други превозни средства, движещи се в същата или в насрещната посока. В АУАН и ЗППАМ е посочено, че автомобилът, управляван от жалбоподателя, е извършил описаното движение след кръстовище /кръстовището на бул. С. с ул. Обелско шосе/, което изключва поднасянето да е извършено в резултат на посочените от жалбоподателя обстоятелства и по твърдения от него начин. В тази връзка съдът не кредитира с доверие и показанията на разпитания по делото свидетел, тъй като в тях липсва достатъчна точност и конкретика относно мястото, на което предполагаемо е извършено деянието /не може да си спомни точно кое кръстовище, а посочва само бул. С./, а и предвид предполагаемите му приятелски отношения с жалбоподателя, които поставят под съмнение неговата непредубеденост.

С оглед изложеното, съдът намира, че доказателствената сила на АУАН не е оборена, следователно налице е посоченото в заповедта основание за налагане на принудителната административна мярка.

Заповедта е издадена и в съответствие с целта на закона – за предотвратяване или преустановяване на други административни нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях.

Предвид всичко изложено дотук, жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на П. А. П. срещу Заповед № GRAM 2374902/01.02.2026г., издадена от

инспектор в СДВР – 09 РУ, с която е наложена принудителна административна мярка по чл.171,  
т.1, б. „з“, „дд“ от ЗДвП.  
Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: